

der jo Udgifter paa andre Punkter til Jærnbaneanlæg, saaledes til Stagensbanen, til Gibebanen m. m. Se vi nu hen til Nutiden, have vi i det andet Ting Helsingørsbanen, der, saa vidt jeg husker, vil medføre en Udgift af c. 5 Mill. Kr., den her omhandlede Bane, som med Ekspropriationsomkostninger vil medføre Udgifter af et Par Mill. Kr., og endelig har den høitærede Indenrigsminister i Dag forelagt et Lovforslag om en Bane. Hvor store Udgifter der er kalkuleret til denne, veed jeg ikke, men det er vel noget lignende som ved denne Bane, altsaa ogsaa et Par Mill. Vi have paa et Aar Jærnbaneanlæg paa c. 9 Mill. Kr., og mulig der i Aarets Løb vil komme flere til, navnlig Forslag om private Baner med Statstilskud. Saa staa vi dels overfor mulige Opgaver, som vi nu ikke kende, men som nok vil komme i de følgende Aar, dels overfor et meget stort Foretagende, som tidligere eller senere, mulig allerede i Aar, men i alt Fald vistnok til næste Aar vil blive Genstand for Drøftelse, nemlig Omordning af Jærnbaneanlægene her i Kjøbenhavn, hvor det efter Forlydende vil dreje sig om noget som en Snes Mill. Kr. Forholdet viser altsaa, at ligesom Udgifterne til at forsyne Landet med Jærnbaner i en længere Arrække — jeg kan gerne sige i en lang Arrække — have været meget betydelige, ville de blive ved, om end under en anden Form, maaste ikke al Tid for at anlægge nye Baner, men saa for at forbedre eller udvikle allerede bestaaende Jærnbaneanlæg. Altsaa Befordringen af dette Statsformaal har ført og vil i en lang Arrække medføre meget betydelige Udgifter. Saa er der det andet Hensyn, som man maa have for Øje, det er de Krav, som stilles paa andre Omraader. Der ere jo Forholdene nu for Tiden saaledes, at Udgifterne stige meget betydeligt, idet Udviklingen af de bestaaende Institutioner stadig føre meget betydelige Udgifter med sig fra Aar til Aar. Jeg skal for ikke at komme ind paa Stridsspørgsmaalene om de militære Udgifter, henvise til de civile Budgetter. Der vil man, naar man tager de sidste 5—6—7 Aar se, i hvilket ganste ubarordentlig Forhold Udgifterne ere stegne fra det ene Aar til det andet; der foreligger jo mange Love, som vedrøre Udviklingen af bestaaende Institutioner, om

hvilke man kan sige sig selv, at de ville forøge paa mange Punkter de forfællelige Ministeriets Udgifter med meget betydelige Beløb. Men dertil kommer, at der paatrænger sig nye Opgaver, om hvilke vi vide, at de ville medføre meget store Udgifter. Jeg sigter herved til de Opgaver, som frembyde sig for at forme de Institutioner, som under forandrede Samfundsforshold skulde tjene til at støtte Arbejdsklassen i dens Kamp for Livet. Jeg vil blot henvise til Sygekasseloven, hvor meget betydelige Udgifter den vil føre med sig. Naar saa hertil kommer et tredje Hensyn, og det er, at der synes at herste en almindelig Ansuelse om, at Statens Indtægter ikke bør forøges, idetmindste ikke uden tvingende ekstraordinære Omstændigheder, at man skal blive staaende ved de nuværende Indtægtskilder, der skulle tjene til at fyldestgøre, ikke blot de Krav, som stilles til Statskassen, eftersom Forholdene nu ere, men ogsaa de Krav, som efter hvad jeg har anført ville komme frem i de nærmeste Aar, saa maa det Spørgsmaal gøres: Kunne vi nu, uden at skade de andre Formaal, vedblive i en enkelt Retning at anvende saa store Beløb, som vi have anvendt med Hensyn til Jærnbaneanlægene. Flertallet mener nu, at dette Spørgsmaal maa besvares benægtende, at man bør for en Tid stoppe op og vente, til man kommer ind, om jeg saa maa sige i rolige og mindre virksomme Forhold, hvor man kan overskue, hvor store Kravene ere paa de forfællelige Omraader. Saa længe man ikke kan det, lad os saa pause og skaffe de til Jærnbaner fornødne Penge tilveje ved Aaan. Det kan ikke nytte at henvise til, at kommer man til den Tid, da man mangler Penge, kan man optage Aaan; thi Folgen bliver snarere, at man saa vil sige: Det have vi ikke Raad til, end at man laaner. Man kan nemlig ikke godt laane til enhver Ting, ikke til de løbende Aarsudgifter. Det er naturligt at laane til Jærnbaner; thi der er Talen om ekstraordinære Udgifter i en Gang for alle, og desuden er det Udgifter, som enten direkte eller indirekte kunne ventes at ville forøge Statens Indtægter, hvor der altsaa vil komme Indtægter til dermed at dække Udgifterne ved Aaanenes Forrentning. At henvise til Raasbeholdningens Størrelse forekommer mig ikke at sige stort;